

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ

Ο ΥΠΆΛΛΗΛΟΣ

[Εἰκὼν ἐκ τοῦ φυσικοῦ]

ΟΤΑΝ, πρὸ ἐτῶν πολλῶν, ἤκουσα ὅτι διωρίσθη δημόσιος ὑπάλληλος, ἐσταυροκοπήθην καὶ ἐγέλασα. Ἦμην βέβαιος ὅτι ὁ καλὸς καὶ αἰσθηματικὸς φίλος μου εἶχε παρεξηγήσει οἰκτιρῶς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὅτι ἡ τύχη — ἀργὰ ἢ γρήγορα — θὰ ἔπαιζε τὸ ἀνοστότερον παιγνίδι εἰς βάρος του. Τὸν ἤξευρα καλά. Ἀδέξιος εἰς ὑποκλίσεις καὶ καμπυλότητας, μονοκόμματος καὶ γρανιτώδης εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἀξιοπρεπείας, ἔχων τὴν ἀσύγγνωστον ἀφέλειαν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐδῶ — εἰς τὸ ἀστεῖον, αὐτὸ Κράτος — δύο καὶ δύο κάμνουν πάντοτε *τέσσαρα*, θὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπλασθῇ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τῆς *Ἑλληνικῆς Πολιτείας*. Ἐξ ἀνατροφῆς καὶ χαρακτῆρος ἦτο προωρισμένος διὰ κανέν ἄλλο ἐπάγγελμα, ὅπου νὰ μὴ τοῦ χρειάζωνται δύο ἀριθμητικά, δύο συνειδήσεις καὶ δύο προσωπεῖα. Ποιητὴς ἴσως ἢ φιλόσοφος στωϊκός, μουσικός, ζωγράφος, ζῶν εἰς τὸν ὡραῖον κόσμον τῆς ιδέας καὶ τοῦ αἰσθήματος, κύριος τῶν σκέψεών του, τῶν ιδανικῶν του, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ του. Ἀλλὰ ἡ Τύχη, διὰ νὰ γελάσῃ βέβαια, τὸν ἔκαμε δημόσιον ὑπάλληλον. Καὶ διὰ νὰ τὸν εἰρωνευθῇ ἀκόμη σκληρότερον, τὸν αὐτοσχεδίασεν εἰς ὑπάλληλον τελωνειακόν!

Δὲν εἶνε, θαρρῶ, ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἡλιθιώτερος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Εἶχε τὴν ψύχωσιν νὰ θέλῃ παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν σκάφη-σκάφη καὶ τὰ σῦκα-σῦκα. Καὶ δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ — τὸ ζῶον! — ὅτι, ἂν δὲν ἦτο τόσο ἀπελέκητος, ἂν εἶχε κάποιαν ἀπαραίτητον ῥευστότητα καὶ εὐλυγισίαν, ἂν ἔκλειε πότε καὶ πότε τὰ μάτια συνθηκολογῶν μὲ τὴν συνείδησίν του καὶ μὲ τοὺς λαθρεμπόρους τοῦ κόμματος, θὰ εἶχε περιουσίαν, ὑπόληψιν, κοινωνικὴν θέσιν, προγαστρίον, φίλους, προστάτας καὶ ῥάχεις βουλευτικάς. Θὰ

εἶχε βέβαια καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος διὰ τὰς «καλὰς τοῦ ὑπηρεσίας!» — ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἀδιόρθωτος μόνον τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ἔφερε διαρκῶς ἐπ' ὤμων ἀπὸ τὸν ἕνα Γολγοθᾶν εἰς τὸν ἄλλον, ἐκσφενδονιζόμενος τουτέστι εἰς τὰ τέσσαρα ἀλληλοδιαδόχως ἅκρα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου. Καί, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἶχε καταντήσει τὸ ἀποπαίδι τῆς ὑπηρεσίας, ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, ὁ πανταχόθεν ἐν βοῇ διωκόμενος. "Οπου μετέβαιναν, ἐδημιούργει θύελλαν κατακραυγῶν. Ἐτάραττε τοὺς κοιμητικoὺς κύκλους καὶ τὴν λιμνάζουσιν γαλήνην των εἰς ἀναθυμᾶσεις. Οἱ φίλοι τοῦ κόμματος, συνειδησμένοι νὰ μπαινοβγαίνουν ἐλεύθερα ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς θύρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ τελωνείου, ἐξανίσταντο καὶ ἐσκύλιαζαν βλέποντες ἐμπρὸς των ὄχι πλέον *ιδικόν των* ἀποκλειστικῶς τελωνην, ἀλλ' ἐν θηρίον ἀνήμερον! «Ὅριστε! Μᾶς ἦλθε καὶ τοῦ λόγου του νὰ μᾶς βάλῃ τάξι! νὰ διορθώσῃ τὸ ὀωμέϊκο!»

Ἀλλὰ τὸ κόμμα, κύριε, ἔχει ὑποχρεώσεις, ἀνάγκας, συμφέροντα, σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Καὶ ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖς αὐτὴν τὴν στοιχειώδη ἀλληλεγγύην, κόπιασε, χριστιανέ μου ἔς τὸ καλὸ! Τρέχα ἀπὸ τὸ Τζάγεξι εἰς τὴν Ἄρταν, καὶ ἀπὸ τὴν Σκίαθον εἰς τὸν Κραβασαράν, ὅσιν τὸν περιπλανώμενον Ἰουδαῖον!

* *

Καὶ ἐνόσω μὲν ἦτο νεώτερος καὶ μόνος, χωρὶς οἰκογενειακά βάσανα, τὸ ἀτελεύτητον αὐτὸ χοροπήδημα τῶν μεταθέσεων τὸν ἐφαίδρυνε. Τὰς ὑπεδέχετο στοῖκώτατα. Μὲ μίαν ὀλυμπίαν ἀταραξίαν, μὲ μίαν χαμογελῶσαν ἐγκαρτέρησιν, ἡ ὁποία μὰ τὴν ἀλήθειαν σᾶς ἐπεύραζε καὶ τὰ νεῦρα ἐπὶ τέλους! Εἶχε μάλιστα ἀπλοποιήσει κατὰ τοιοῦτον πρωτότυπον τρόπον τὰς λιτὰς τοῦ ἀποσκευᾶς, ὥστε νὰ ἦνε πάντοτε ἑτοιμος, ὥσει ὑπὸ αἱμόν, πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐξεπλήσσετο ἄλλως τε ὅταν τὸν ἄφιναν περισσότερον τοῦ συνήθους εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ἦρχετο ἡ διαταγὴ τῆς μεταθέσεως, τηλεγραφικῶς ἐνίστε διὰ τὸ *ἐπεῖγον* τῆς ἐκδιώξεως τὸν ἐτακτοποιεῖ αὐτοστιγμὴ τὰ ἔγγραφά του· παρέδιδε καθαρὰν καὶ ἄσπιλον τὴν ὑπηρεσίαν μὲ πλεονάσματα πάντοτε εἰσπραξέων — ὦ, τὸ κτήνος! — ἔδενε τὴν βαλίτσαν των γελῶν καὶ σφυρίζων ἄφροντις καμμίαν ἀγία ἀπὸ τὸν Ριγολέττον ἢ τὸν Ἐρνάνην· ἀπεχαιρέτιζε φιλοφρονέστατα τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς γείτονας· καὶ ἐξεκινούσε ἀπαθής, φαιδρὸς καὶ γαλήνιος!

Διότι, ἦτο καὶ χαρακτὴρ ἀνοικτόκαρδος, ὁμιλητικὸς καὶ διαχυτικὸς κατὰ τὰ ἄλλα. Μὲ σεμνότητα καὶ εὐαισθησίαν καὶ αἰδημοσύνην παρθένου. Μόνον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅταν ἐξετέλει ὑπηρεσίαν, δὲν τὸν ἀνεγνώριζε κανεὶς. Θηρίον ἄγριον εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὸν ὄρκον του. Ποῦ νὰ πολυμήσῃ κομματάρχης ἢ βουλευτὴς νὰ τοῦ ὑπαινιχθῇ κἂν τὸ παραμικρὸν στραβοπάτημα! Τοὺς ἐκράτει ὅλους εἰς ἀπόστασιν. Κάποτε εἰς ἀπλοϊκὸς πλοίαρχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ ἐμφυτον αἰσθημα καλωσύνης διηυκόλυ-

νεν ἐκτάκτως τὸν ἀφ' ἐσπέρας ἀπόπλουν τῆς βρατσέρας του διὰ νὰ μὴ περιμένη ὁ ἄνθρωπος ἕως τὸ ἄλλο πρωὶ τοῦ θὰ ἵηνοιγε τὸ τελωνεῖον — εἶχε νυκτώσει πλέον — ἐκρίνε καθήκον νὰ τοῦ στείλῃ μὲ τὸν ναύτην του ἐν ἀθῶον φιλοδωρήμα. Ἀλλ' ὁ ἀνηλεὲς τελώνης ἐξεμάνη. Ἀνετινάχθη ἔντρομος ὡς νὰ ἤγγισεν ἀναμμένα κάρβουνα. Κατῆλθεν ἔξω φρενῶν καὶ ἡμίγυμνος, ὡς ἦτο, εἰς τὴν ἀποβάθραν· εὔρε τὸν αὐθάδη πλοίαρχον λύνοντα τὰ πρυμνήσια· τὸν ἐπέπληξε δριμύτατα· τοῦ ἀφῆρεσε τὴν δοθεῖσαν πρὸς ἀπόπλουν ἄδειαν, πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ μόνον τοῦ δὲν τὸν ἐπνίξεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του τὸν κακόμοιρον.

— Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃς ὅτι θὰ ἤθελα πληρωμὴν διὰ μίαν μικρὰν νόμιμον εὐκολίαν τοῦ σοῦ ἔκαμα;

Τοῦ εἶπε. Καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐμβρόντητον.

Ὁ ἀγαθὸς ναυτικός τὰ ἔχασε. Πρώτην ἴσως φορὰν θὰ ἔβλεπε τοιοῦτον ἀλλόκοτον ὑπάλληλον.

Ἀλλ' ὁ ἀγοριάνθρωπος αὐτὸς τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τάξεως, ὁ ἀκούραστος εἰς τὸ χοροπήδημα τῶν ἀδιακόπων μεταθέσεων, ἔκαμε τὸ λᾶθος νὰ ἔμβῃ καὶ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα. Λᾶθος, διότι συνεβουλεύθη τὴν καρδίαν του καὶ ὄχι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Καὶ ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀνεπιάν ἔξαφνα κανενὸς ἀρειμανεῖου κομματάρχου, ἢ τὴν κόρην καμιμᾶς εὐνοουμένης κουμπάρας ἰσχυροῦ βουλευτοῦ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ στάδιόν του καὶ τὴν προαγωγὴν του, εἶχε τὴν ποιητικὴν ἀφροσύνην νὰ κάμῃ γάμον καθαρῶς εἰδυλλιακόν. Κάποτε, εἰς τὰς περιπλανήσεις του, συνήντησε μίαν ὀρφανὴν κόρην, πτωχὴν καὶ ὠραίαν. Τὴν συνεπάθησε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη χωρὶς πολλὴν διαδικασίαν. Τοῦ ἤρκεσεν ὡς μόνη προῖξ ἡ εὐμορφία καὶ ἡ καλωσύνη της.

Τὸ πρῶτον μετὰ τὸν γάμον ἔτος, τρία ἢ τέσσαρα ταξείδια μεταθέσεων, τὰ ἐπανηγύρισε τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ὡς ἀληθινὸν voyage de nocces. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον, τὸ φάσμα τῆς Ἀνάγκης ἤρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κρούῃ τὴν πτωχικὴν των θύραν. Ἦλθε τὸ πρῶτον παιδί. Κατόπιν καὶ δεύτερον καὶ τρίτον. Τώρα πλέον ἦτο πατήρ με ὑποχρεώσεις καὶ βάρη. Ἡ ἱλαροτραγῳδία τῶν μεταθέσεων καὶ αἱ συχναὶ σκηνοπηγίαι ἀπὸ τόπον εἰς τόπον δὲν τοῦ ἦσαν οὔτε εὐχολοί οὔτε εὐχάριστοι. Πῶς νὰ ξεσπιτώνεται κάθε φορὰν ὡς ἀλήτης καὶ νὰ μεταφέρει τοὺς ἐφεστίους θεοὺς του καὶ τὴν οἰκογενειακὴν του γαλήνην ἀπὸ τὴν μίαν ἐσχατιὰν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἄλλην;

Καὶ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀδιόρθωτος πάντοτε. Ἀγριὸς καὶ ἀδάμαστος εἰς τὸ καθήκον τῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὸ καθήκον τὸ ἀχάριστον...

Μίαν σκυθρωπὴν ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου, πρό τινων ἐτῶν, τὸν συνήντησα εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου. Ἐστέκετο ἐκεῖ ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ παγεροῦ ἀνέμου ὡς νὰ ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως κάποιον,

ὅστις ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ. Τὸν ἐπλησίασα. Ἦτο ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Ὑπὸ τὸ φιλικόν του μειδίαμα — μειδίαμα ἐγκατεργήσεως — διέκρινα κάποιαν ἀσυνήθη ψυχικὴν πάλην. Σύννεφα βωβῆς βαρυθυμίας καὶ πόνου ἐσκίαζον τὴν ἄλλοτε αἰθρίαν μορφὴν του.

— Πῶς ἐδῶ; Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησα.

— Μὴν τὰ ῥωτᾷς! Τὰ ἴδια βάσανα ποῦ ξέρεις. Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα.

Καὶ μοῦ διηγῆθη μὲ συντομίαν σπαρακτικὴν τὴν τελευταίαν του περιπέτειαν. Ὀλόκληρον ἀληθινὴν τραγωδίαν. Ὅτι, πρὸ δύο ἡμερῶν τοῦ ἐκοινοποιήθη κατεπειγόντως νέα πάλιν μετὰθεσις, μὲ τὴν ῥητὴν διαταγὴν νὰ φύγῃ ἀμέσως διὰ τὴν νέαν του θέσιν, ἐπὶ ποινῇ παύσεως δι' ἄρνησιν ὑπηρεσίας. Ὅτι οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας, μὲ τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ σύνθηρες συνεκρούσθη... ζητοῦν ἐπιμόνως τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πίνακι. Ἀλλὰ πῶς νὰ μετακινηθῇ; Ἡ γυναῖκα του εἶνε κλινήρης μὲ ἐπιλόχιον πυρετόν. Τὰ δύο παιδιὰ του, τὰ μεγαλύτερα, κρεββατωμένα ἐπίσης ἀπὸ περιπνευμονίαν. Τὸ ἄλλο, τὸ βρέφος, τὸ ἀφῆκεν εἰς τὰ εὐσπλαγχνικά χέρια μιᾶς γειτονίσσης. Καὶ ἐν τῇ ψυχικῇ του παραζάλῃ, εἰς μίαν αἰφνιδίαν ἔμπνευσιν μαύρης ἀτελπισίας, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ καλὰ-καλὰ, ἐπῆρε χθὲς τὸ τραῖνο τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἦλθεν ἐδῶ νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ ἱκετεύσῃ — πρῶτην φοράν κατὰ τὸ πολυτεὲς διάστημα τῆς ὑπαλληλικῆς του ζωῆς — ἂν ὄχι διὰ τὰ τοῦ ἀνακληθῇ ἢ μετὰθεσις, ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ δοθῇ ὀλίγος χρόνος ἕως οὗ περιμαζεύσῃ τὴν συμφοράν του! Ἀλλὰ πρὸς ποῖον ν' ἀποταθῇ; Μήπως ἐφρόντισε ποτὲ νὰ περιποιηθῇ κανένα ἰσχυρόν, διὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἔρεισμα ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης;

Ἐνθυμήθη ἓνα ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν φίλον, ὅστις τὸν ἐξετίμα πολὺ, καὶ ἦτο συγγενὴς τοῦ ὑπουργοῦ. Τὸν εὔρε, τοῦ παρέστησε τὸ ἀδιέξοδον καὶ τὸν καθικέτευσε νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸ ὑπουργικὸν ἔλεος.

Αὐτὸν Ἰσα-Ἰσα ἐπερίμενε τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον, νὰ τοῦ φέρῃ τὸ σωτήριον ἄγγελμα. Καὶ ἔπειτα πῶς νὰ ξεσπιτωθῇ, εἰς αὐτὴν τὴν ἀτελπιστικὴν κατάστασιν ποῦ ἦτο, μέσα εἰς τὸ φοβερόν ἐκεῖνο καρδιοχεῖμωνο, μὲ τόσους ἀρρώστους, χωρὶς χρήματα, ἀφοῦ μὲ τὸν γλίσχρον μισθὸν του μόνις ἐπρόφθανε τὸ ψωμὶ καὶ τὰ φάρμακα τῶν παιδιῶν του;

Μετά τινας στιγμὰς ἐπεφάνη ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Εἰς σοβαρὸς καὶ εὐϋπόληπτος κύριος, ὅπως πρέπει. Παρεμέρισα ὀλίγον ἀπὸ τὴν κρίσιμον σκηνὴν.

— Ἀδύνατον, φίλε μου! τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως διὰ τὴν νέαν σου θέσιν. Ὅλοι οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας εἶνε ἐξηγριωμένοι μαζί σου. Οὔτε ζωγραφιστόν νὰ μὴ σὲ ἴδου! Τί νὰ σοῦ κάνῃ καὶ ὁ ὑπουργός; Ἡῦρε καὶ αὐτὸς τὸν μετὰ του μὲ σένα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς πταίεις καὶ σύ. Κάνε, χριστιανέ μου,

πὼς δὲν βλέπεις καὶ καμμιὰ φορά!... Ἀκόμη δὲν ἐκατάλαβες πὼς ὑπηρετεῖς στὸ ῥωμεῖκο; Τώρα φρόντισε νὰ οἰκονομήσης τὰ πράγματα ὅπως ἔμπορεῖς. Ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ κάμω τίποτε. Κύτταξε μόνον νὰ μὴ χάσης ὕστερα-ὕστερα καὶ τὴν θέσιν σου καὶ μείνης αὖριον, δυστυχισμένε, μέσ' ἔς τοὺς πέντε δρόμους. Πήγαινε ἔς τὸ καλὸ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ πλέον...

— Καὶ τώρα; τὸν ἠρώτησα μὲ ἀνησυχίαν, ὅταν ἐμείναμεν μόνοι. Πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς;

Διὰ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἀναυδος καὶ ὡς ἀπολιθωμένος. Τὸ γλυκὺ φῶς τῶν δακρυσιμένων ὀφθαλμῶν του μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔσβυνεν. Ἐπειτα ἥλλαξεν ἀμέσως ἔκφρασιν. Μία ἀγρία λάμψις, ὡς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ζοφερῶν του σκέψεων, ἤστραπεν αἴφνης εἰς τὸ ἀλεγνωσιμένον πρόσωπόν του.

Ἦσθανόμην ὅτι καὶ τι ἐκρημνίζετο μέσα εἰς τὴν κλυδωνιζομένην ψυχὴν του, κάποιος μυστικὸς κόσμος ὠραίων ἰδανικῶν συνετρίβετο εἰς ἐρείπια...

— Μὴ ἀνησυχῇς! μοῦ ἀπήντησε. Θὰ τὰ καταφέρω περίφημα... Ἔως τώρα ἤμουν ζῶν!... τὸ βλέπω κ' ἐγώ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν θὰ γίνω ἄνθρωπος...

— Τί ἐννοεῖς;

— Τίποτε... Σ' ἀφίνω... Ἔχε ἡγιά!... Βιάζομαι νὰ προφθάσω τὸ τραῖνο...

Καὶ ἔφυγεν ἑξάλλως.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ο ΧΑΡΟΣ

[Ἀπὸ τὰ δημοτικὰ διαμαντάκια]

ΓΙΑΤ' εἶνε μαῦρα τὰ βοντὰ καὶ σιέζουν βουρκομένα;
μὴν ἄνεμος τὰ πολεμᾶ, μὴνα βροχὴ τὰ δέσγει;

Κι' οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμᾶ, κι' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέσγει,
μόνο διαβαίνει ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀποθαμμένους.

Σέρνει τοὺς νεοὺς ἀπὸ ἔμπροστά, τοὺς γέροντας κατόπι,
τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα ὅτῃ σέλλ' ἀραδιασμένα.

Παρακαλοῦν οἱ γέροντες, τ' ἀγόρια γονατίζουν:

— «Χάρε μου, κόνειψ' εἰς χωριό, κόνειψ' εἰς κορὰ βρύση,
νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸ κ' οἱ νέοι νὰ λιθαρίσουν,
καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουνε λουλούδια».

— «Κι' οὐδ' εἰς χωριὸ κορεύω γῶ, κι' οὐδὲ σὲ κορὰ βρύση,
τί ἔρχοντ' ἢ μάννες γιὰ νερό, γρωρίζουν τὰ παιδιὰ τους,
γρωρίζονται τ' ἀντρούγνα καὶ χωρισμοὺς δὲν ἔχουν».